

VOJNA DRONOV

JÁN SCHMIDT

LIGOTAVÁ SMRŤ

I. DIEL

VOJNA DRONOV – Ligotavá smrť (I. diel)

Ján Schmidt

© Ján Schmidt, 2025
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková korektúra: Andrea Juhosová
Obálka a grafická úprava: Miroslav Bellay

www.vojnadronov.sk

ISBN (tlač): 978-80-570-6682-8
ISBN (epub): 978-80-570-6684-2
ISBN (mobi): 978-80-570-6685-9
ISBN (pdf): 978-80-570-6683-5

VOJNA DRONOV

JÁN SCHMIDT

LIGOTAVÁ SMRŤ

I. DIEI

KAPITOLA 1

Hladina oceánu sa pokojne vlnila vo svetle zapadajúceho slnka. Ďaleko od civilizácie si len tak odpočívala. Vyviest' z rovnováhy ju dokázal len vietor alebo silná búrka. No dnes, po dlhom čase, aj niečo iné.

Vzdych s ohlušujúcim hukotom rozrážalo stíhacie lietadlo typu Scorpion, ktoré za sebou vo vode zanechávalo spenenú brázdú. Blížilo sa ku končiarom nejakého ostrova, ktoré sa týčili na obzore. V oslepujúcom svite vyzerali ako čepele zapichnuté v ohni.

Z kokpitu ich pozoroval mladý pilot Organizácie a pritom si pohmkával melódiu starej klasiky, ktorá jemne znela z reproduktorov.

„Tu riadiaca veža, Nick, počuješ ma? Prepínam,“ ozval sa šumiaci hlas z vysielacky.

„Tu vták ohnivák. Počujem, ale slabo! Prepínam.“

„Ha-ha-ha! Takéto vtipy si nechaj pre Lauru. Blížiš sa k ostrovu, radar je čistý.“

Jasné... pre Lauru. Tá o mne ani netuší, pomyslel si Nick.

„Neviem, čo sa deje... Strácam ťa. Signál je veľmi slabý...“ riadiacej veži bolo ledva rozumieť.

Divné. Na mori sa nezvykne prerušiť signál. Iba ak pri búrke. A sme predsa v jednej línii s loďou.

Na displeji mobilu, pripevneného o kokpit, skontroloval pripojenie. Ukazovateľ bol takmer na nule.

„Tomu nerozumiem,“ zamrmlal Nick.

Nestávalo sa mu, že by prepočul dôležité informácie o misii, ako napríklad problémové spojenie s posádkou lode v nepokrytej oblasti. Pre istotu si znovu prehral zadané rozkazy. Neuposlúchnuť príkaz kapitána Organizácie sa rovnalo takmer samovražde a to isté sa dalo povedať aj o jeho nesprávnom pochopení alebo svojvoľnej interpretácii.

„Vizuálne zdokladovať prítomnosť teroristov na ostrove. Fotodokumentáciu odovzdať priamo kapitánovi. Vzbudiť čo možno najmenej pozornosti.“

„Nie, stíhačka letiaca nad ostrovom, odstrihnutá od základne, vôbec nevzbudí žiadnu pozornosť,“ zahundral popod nos. „Nechápem, prečo na to nepoužijú satelit, ale chcú klasické fotky. Aký zastaraný spôsob. Organizácia už má predsa roky autorizovaný prístup do všetkých satelitov.“

Usmial sa pri spomienke, ako sa John, ich programátor, tváril, keď sa mu podarilo hacknúť satelitné systémy svetových vlád. Dodnes to nikto nezistil. John bol fakt trieda. Nick sa síce nevyznal do počítačov, no ak niekto dokázal nepozorovane získať prístup do takého zabezpečeného systému, musel byť viac než len dobrý.

Nadvihol stíhačku, aby sa vyhol miernemu svahu, stúpajúcemu od mora smerom do vnútrozemia. Preletel ponad kopec a ocitol sa nad džungľou. Za prvým radom skál, chrániacich pláž z oboch strán, sa ostrov zvažoval a tiahol sa na pravo aj naľavo ako veľký tanier, naložený po obvode šalátmi rôznych druhov.

Ostrov tvoril obrovskú obruč, popretkávanú potokmi a údoliami, ktoré tu za tisícročia vyhlúbila voda stekajúca z vrchov. Najvyššie končiare však nerástli uprostred ostrova, ako to väčšinou býva. Boli na pravej strane od Nickovej aktuálnej

polohy a rozťahovali sa v masívnom polkruhu s priemerom niekoľko desiatok kilometrov. Ľavé pohorie nedosahovalo až takú výšku a strmosť. Miestami vlastne len ledva trčalo ponad hladinu a vytváralo tak ostrovčeky, okolo ktorých sa more za-rezávalo až do stredu súostrovia.

„To je nádhera. Naši nepriatelia majú vkus!“ obdivne zapísal Nick pri tom pohľade. „Zaujímalo by ma, čo mám vlastne fotiť. Vyzerá to tu ako nejaká dovolenková destinácia.“

Z myšlienok ho vyrušil nezrozumiteľný šum vysielacky.

„Tak a signál je v háji.“

Stíhačka sa oblúkom presunula do stredu súostrovia. Letela ponad zátoku, ktorá na severozápade ústila do oceánu a zo severu bola chránená najvyšším končiarom, postupne stúpajúcim z mora až do výšky niekoľko sto metrov. Na jednom mieste bolo stúpanie prerušené kaňonom, ktorý odvádzal spe-nenú vodu z temena vrchu a tiahol sa až dolu po zátoku.

Na ľavej strane od tejto rieky, kúsok nad ústím do zá-toky, zbadal Nick odlesk čohosi, čo pripomínalo špičku elektrického stožiaru.

„Pozrime sa! Toto určite nevytvorila matka príroda. Spravíme si fotku.“

Stíhačka sa priblížila na kilometer od vysokej konštrukcie. Dali sa na nej rozpoznať siluety vysieláčov.

Nick aktivoval vstavanú kameru stíhačky. Urobil prvý záber a snažil sa zamieriť na nejasné náznaky malých budov pod vy-sielacom. Cvak! A znovu! Dôkazy boli zvečnené a digitálne za-písané niekam do riadiaceho systému. Nick sa pokúsil odoslať súbory na loď, no neúspešne. Bola celkom mimo dosahu.

Čo sa to tu deje? Mnohokrát som už letel oveľa ďalej od lode a s plným signálom.

Zrazu sa v objektíve objavilo niečo zvláštne.

„Vizuálny kontakt s...“ podvedome oznámil do vysielacky, hoci zbytočne. No potom sa zarazil. Nič podobné zatiaľ nevidel. Teda naživo.

„... letiacim objektom, ktorý sa otáča oproti mne! Vyzerá ako stíhačka zo Star Wars!“

Fotoaparát zastrela svetlá škvrna a hneď za ňou ďalšia a ďalšia.

„Strieľa po mne!“ Nick prekvapene zakričal a pozeral sa, ako žlté lúče svetla tesne minuli krídla jeho lietadla.

„Idem preč! Nech je to čokoľvek, nechcem to vidieť zblízka.“

Vzniesol sa nad stožiar a zamieril k vysokým končiarom severnej časti ostrova. Neznámy útočník ho prenasledoval pozdĺž kaňonu. Vtom sa dole na viacerých miestach v lese zablýskalo a žlté lúče prekrížili výhľad z kokpitu.

„Toto nie je dobré! Je ich čoraz viac. Musím sa ich strieľať, kým sú ešte ďaleko. Vraciam sa k zátokke a naspäť na loď.“

Nick sa otočil opačným smerom, ale pohľad zo stíhačky ho šokoval.

„Je ich tu snáď päťdesiat!“ Neustále stískal tlačidlo na vysielacke. „Žiadam o pomoc! Bol som napadnutý! Opakujem, nepriateľ zaútočil neznámymi zbraňami. Potrebujem posily! Prepínam!“

No vo vysielacke sa ozýval len šum.

„Dopekla! Priamo cez nich nepreletím. Na to je ich priveľa.“

Rozhodol sa letieť ku končiaru a stúpať vyššie. Potreboval čím skôr opäť získať signál.

Prudko zdvihol stíhačku v špirále takmer kolmo hore a tanier súostrovia sa pod ním začal zmenšovať. Útočníci ho prenasledovali, neprestajne strieľajúc. Musel sa uhýbať, aby ho sprška svetelného dažďa nezasiahla. Opakovane sa pokúšal spojiť s loďou, ale až keď nabral výšku a priblížil sa bližšie

ku končiaru, zaznelo v slúchadlách: „Riadiaca veža... počujem ťa... veľmi slabo.“

„Potrebujem posily, nepriateľ zaútočil! Prepínam!“ kričal Nick.

„Potvrdzujem a posielam leteckú podporu,“ zašumela odpoveď.

Odkiaľ sa ich tu toľko zobralo? Na otvorenom priestranstve sa neschovám. Musím sa im stratiť z očí.

Intenzívne premýšľal, keď mu pohľad náhodou padol na úpätie najvyššieho končiara, ku ktorému stále smeroval.

Tečie tadiaľ rieka do zátoky... Zátoka! To je jediná šanca vrátiť sa tak, aby ma nevideli.

Stíhačka prudko zmenila smer a strmhlav sa rútila dolu.

Na displeji sa zobrazil oznam: „Odosielanie súborov neúspešné. Nedostatok signálu.“

„Kašlem ti na súbory! To je teraz môj najmenší problém,“ zavrčal Nick.

Blížil sa ku kaňonu. Postupne sa dala rozoznať rieka. Kaňon bol dosť široký na to, aby v ňom mohol dobrý pilot manévrovať.

„Pri troche šťastia a obratnosti nenarazím do žiadnej skaly. Ale ak ma aj tak zbadajú a zletia mi v ústrety...“

Nick odistil červené tlačidlo na riadiacej páke a ozval sa ženský hlas: „Nabíjam guľomet. Hotovo.“

Stíhačka vletela do kaňonu. Hučiacia rieka sa jej snažila zmáčať podvozok, no nedočiahla.

„Zapínam útočný mód. Automatický zameriavač aktívny,“ oznámil ženský hlas pokojne, zatiaľ čo sa dva ťažké guľomety, zavesené na krídlach, vysunuli do bojovej polohy.

Trhlina rieky sa v dokonalom koberci dažďového pralesa takmer strácala. Nepriateľské lietadlá prenasledovali Nicka, až

kým im výhľad nezastreli stromy. Hneď ako sa prerušil priamy vizuálny kontakt, rozptýlili sa na rôzne smery a začali prečesávať okolie. Prechádzali z jednej strany na druhú, akoby si ani nevšimli, na ktorom mieste Nick zmizol, a akoby im ani nenapadlo, že mohol zletieť až do kaňonu.

Stíhačka hvízdala v žľabe medzi skalnými stenami, pokrytými machom. Z väčšej časti boli popretkávané lianami a koreňmi storočných stromov, nakláňajúcich košaté koruny nad riekou. Kaňon sa začal rozširovať, stromy sa rozostúpili a lesklý kov krídel stíhačky sa blýskal v posledných lúčoch slnka. Útočné stroje to zachytili a začali sa vrhať Nickovi do cesty. Prvé lietadlo, ktoré sa oproti nemu vynorilo zo zákrytu stromov, spustilo paľbu žltého svetla.

„Tak a máš to!“

Vzduchom zasvišťali guľky z guľometu, ktoré odstihli útočníkovi ľavé krídlo. Ten sa v špirále zrútil do vody.

„Ty sviňa!“ nestihol Nick ani dopovedať a už sa do kaňonu rútil ďalší horiaci stroj.

Pokojné miesto zabudnutej prírody sa zmenilo na ohlušujúce peklo vybuchujúcich strojov, zúrivého besnenia guľometu a hukotu vody, do ktorého sa miešala ozvena odrážaná od stien kaňonu.

Nick sa prebojoval takmer až k zátok. V diaľke už bolo vidieť stožiar na jej okraji, keď sa rieka pred ním náhle stratila z dohľadu. O tom, že tam ešte stále bola, však svedčilo burácanie hektolitrov vody, padajúcej z výšky do neznáma.

Vodopád? Dúfam, že za ním už je zátoka.

Keď sa stíhačka dostala až na kraj masívneho útesu, odrazu sa spod neho zdvihli tri lietadlá, akoby práve vyrástli zo zeme. Vzniesli sa pár metrov nad miesto, kde sa voda rútila do hĺbočiny, a ostali stáť vo vzduchu, ako keby ich tam niekto

zavesil. Čakali. Prúdy energie im blčali spod krídel a držali ich v mokrom povetrí.

Vlastne to ani neboli lietadlá v pravom zmysle slova. Boli to drony. Veľmi sofistikované. Žiadne štyri vrtule. Žiadne malé, útle plastové telá. Ale mohutné, niekoľkometrové krídla, pripojené k mierne zaoblenému trupu, a na každom z nich laserové delá ako vystrihnuté z Hviezdných vojen.

Nick si uvedomil, že len sekundy ho delia od nárazu do blokády, ktorú drony pred neho tak nečakane postavili. Gulomet vychrľil salvu, ktorej ozvena sa niesla všade naokolo. Tentoraz sa však nedostavil ani očakávaný výbuch, ani pád do tmy. Okolo dronov sa začalo mihať niečo lesklé a priehľadné s nádychom modrej farby. Gulky, ktoré mierili priamo do stredu, zasiahli trup, avšak spôsobili len pár škrabancov. Tie ostatné, smerujúce zboku, sa odrazili ako hrach od oblej misy.

Je so mnou koniec. Nick sa rútil priamo oproti sebavedomo vyčkávajúcim dronom, chráneným silovým poľom.

V momente, keď spustili smrtiacu lavínu žltého svetla, podvedome strhol riadenie dohora a pridal maximálny výkon. Motory zarevali a stíhačka sa zdvihla. Laserové lúče tesne minuli spodný plášť a jeden z nich zasiahol riadiacu lopatku na pravom krídle. To už však stíhačka prelietala niekoľko centimetrov nad stredným dronom. Naraz sa okolo neho znovu zalesklo silové pole a stíhačka sa v plnej rýchlosti začala odierať akoby o skalú. Trhliny sa šírili pozdĺž jej trupu, ako keď sa otvára konzerva.

Silové pole sa počas konfrontácie s rozbehnutým kusom kovu rozžiarilo, ako keby celou svojou zostávajúcou energiou chcelo zabrániť zrážke. Zrazu sa energia vyčerpala, pole zhaslo a ťažký zadok stíhačky tresol nechránený dron rovno cez to, čo vyzeralo ako kokpít.

Keby sa Nick mohol dívať za seba, videl by, ako vo výške necháva dva z troch dronov. Zdalo by sa mu, že sa vodopád na okamih úplne zastavil. To však iba padal rovnako rýchlo, rovnakým smerom ako on...

Jazero, ktoré z výšky naplňala rieka, sa tiahlo ešte niekoľko desiatok metrov, kým dovolilo vode pokračovať na ceste do mora. Hladina na jeho opačnom konci bola už ustálená, keď sa do nej z neba bez varovania zrútil dron. O kúsok ďalej ho nasledoval vrak stíhačky. Jazero, ponárajúce sa do večerného ticha, sa vzbúrilo a nahnevane narušiteľov pohltilo.

KAPITOLA 2

Kde to som, uvažoval Nick, keď sa prebral zo šoku. Ja letím? Ako je to možné?

Otvoril oči a zažmurkal. Tmavé nebo sa postupne smerom na západ menilo na krvavočervené, zátoka sa leskla neďaleko a burácanie vodopádu počul pod sebou. Bol pripútaný o sedadlo a to zase o veľký padák a až vtedy mu to došlo. Musel na zlomok sekundy stratiť vedomie po tom, ako bez rozmýšľania stisol tlačidlo katapultu.

„Tak to bolo o chlp,“ obzeral sa okolo seba. „Kde sú tie drony? Jeden som tuším zrazil do vody.“

Snažil sa otočiť padák, aby videl za seba, no rozmyslel si to, hneď ako mu popri hlave preletel žltý lúč.

„To nie...“ zašepkal, ale vtom začul pred sebou hukot. Z obzoru k nemu leteli dve stíhačky. Tie ihneď spustili plnú paľbu na drony. Guľky svišťali okolo padáka a Nick sa modlil, aby doň nespravili dieru alebo nepretrhli niektoré lanko. To, že by ho mohli zasiahnuť priamo, si radšej nepripúšťal. Svojim kolegom pilotom dôveroval. Hoci na takú vzdialenosť ho i drobná chyba mohla stáť život.

Silové pole okolo dronov sa zalesklo, očividne malo ešte dosť energie vzdorovať. Odpovedali salvou žltého dažďa. Prestali sa však zaujímať o padák a namierili si to oproti neznámym útočníkom. Tí začali úhybný manéver. Spomedzi stromov zase vyleteli malé drony a ako komáre, ktoré zacítia krv, sa pustili za stíhačkami.

Nick mohol toto divadlo len sledovať a dúfať, že ho nikto netrafi.

To je celkom nová situácia. Už nemám stíhačku, ale na lodi to nevedia. Poslali podporu pre pilota, nie pre strateného uprostred džungle. Posily síce prišli, ale je takmer isté, že nemajú signál, aby zavolali pomoc. Vidia ma, pretože sa snažia odlákať pozornosť dronov, ale to je všetko, čo môžu teraz urobiť.

Stíhačky sa už strácali v diaľke, prenasledované rojom dronov. Dve obrovské mäsiarky zaostávali. Keď sa tak na to pozeral, uvedomil si, že je málo pravdepodobné, aby sa ich striasli. Buď doletia na severný koniec ostrova ku končiaru, kam on sám chcel pôvodne letieť, a dostanú sa zaň na šire more, alebo sa budú musieť otočiť a postaviť sa zoči-voči presile. Obidve možnosti mu pripadali čoraz beznámejšie, rovnako ako jeho záchrana.

Keď pristanem, už ma neuvidia. Ak sa im podarí vrátiť sa na loď, môžu niekoho po mňa poslať, ale zatiaľ tu určite skysnem.

Jeho myšlienky prerušili až prvé konáre, obtierajúce sa mu o telo. Džungľa bola hustá. Nick vnikol pod zelený povrch a v nose ucítil ťažký vlhký vzduch, ktorý sa pod korunami stromov vôbec nehýbal.

Ešte pár metrov a som dole. Zrazu sa lanká padáka napli a viac sa nepohli. Ostal visieť vo vzduchu. Slnko medzičasom zapadlo. Nad ním sa týčila nepreniknuteľná zelená strecha a pod ním zívola tma a liany, spustené do neznáma.

„No super. Čo teraz?“ hundral, akoby ho niekto mohol počuť.

Zložil si helmu a poobzeral sa okolo seba. Sedadlo sa hojda-lo zaseknuté na lanách a on s ním. Čo sa stane, ak odreže laná? A možno by stačilo len odopnúť bezpečnostný pás. Alebo nie? Bohvie, ako hlboko by spadol. Nebolo mu po vôli skákať len

tak do tmy. Rozmýšľal, či má pustiť helmu z ruky a počúvať, kedy sa ozve náraz, no ani to sa mu nezдалo ako dobrý nápad. Pripol si ju radšej o bezpečnostný pás.

Musí nejako zistiť, v akej výške sa zakliesnil.

„Pozrime sa, čo nám naši bezpečáci nabalili na cestu.“

Nahmatal priečinok na boku sedadla. Krypt cvakol a otvoril sa. Nick vybral niečo malé a kovové.

Žeby baterka? Stlačil vypínač. Svetlo zaplavilo korunu stro-
mu a predieralo sa takmer až k zemi. Upevnil si ju o bundu
a pozrel sa pod seba.

„Fúha, to bude viac ako päť metrov,“ zhodnotil výšku za-
kliesnenia, „tie stromy sú fakt obrovské.“

Nemôže len tak zoskočiť. Uvedomil si, že má vážny prob-
lém.

Okrem baterky našiel v priečinku ešte nôž a nejaké obvazy.

Tie mi veľmi nepomôžu, ak sa pri páde zabijem.

Na opačnej strane to nebolo o nič lepšie. Vysielačka, signál-
na pištoľ a fľaša na vodu.

„Asi mi bude nanič. No pre istotu...“ zapol vysielačku.

„Tu Nick, počujete ma? Prepínam.“

Ozval sa šum.

„Opakujem, tu Nick, počuje ma niekto? Prepínam.“

Znovu bez odozvy.

„Ako vravím, zbytočné,“ pripol si vysielačku vedľa baterky.
„Musím nájsť spôsob, ako sa dostať dolu.“

Nechal mozog bežať na plné obrátky. Nebola to jeho par-
keta. Radšej mal akciu ako premýšľanie. Veď preto aj naruko-
val do armády.

Nick, si vojak! Tak premýšľaj ako vojak!

Rodičia však chceli mať z neho doktora, právnicka alebo
niekoho, kto sa živí používaním sivej kôry mozgu. O tej ne-

mal Nick ani poňatia. A načo aj. Zarobí stokrát viac ako nejaký doktor. Môže sa mu smiať do tváre, hoci len teoreticky, pretože o existencii terajšieho zamestnávateľa nesmel hovoriť. Pod trestom smrti.

A on by tak rád otcovi dokázal, že sa mýlil, keď mu toľkokrát vtíkal do hlavy, že sa musí viac učiť. A viac snažiť. A vôbec, že musí byť taký ako jeho skvelí bratia.

No on sa vybral po vlastnej ceste, a kam to až dotiahol? Stal sa súčasťou takej prestížnej skupiny, akou sa môže pýšiť málokto.

Predtým než ho oslovili ako najlepšieho pilota armádnej letky, dobre si ho v Organizácii preklepli. Musel sa zaviazat' mlčaním a oni zariadili, že sa mu v lekárskom spise objavili problémy vylučujúce prácu pilota. Odchod z armády tak prebehol hladko a bez otázok. Potom už nemal na výber. Nedalo sa cúvnuť. Nastúpil k nim. A následne ho po prvom mesiaci vyhodili za úplnú hlúposť iba preto, aby si overili, či dodrží daný sľub, aj keď ním už naoko nebol viazaný. Pol roka sa mu nikto neozval. A do armády ho viac neprijali. Musel predávať noviny v stánku, lebo pre sfaľovanú zdravotnú kartu a následne aj trestný register mu nikto nedovolil robiť nič iné.

Vtedy bol celej rodine na posmech. Jeho bratia sa driapali po kariérnom rebríčku čoraz vyššie, jeden ako výskumník a druhý ako lekár. Dobré sa im stúpalo, keď pri každom kroku počuli za sebou otcov potlesk.

Nick sa musel rozhodnúť. Buď sa pochváli, kam až sa prebojoval, alebo nikomu nič nepovie. No nemohol sa pýšiť tým, že ho vyrazili. To pohrdanie by nezniesol. Tak ticho znášal pokorujúcu prácu a dúfal v zmenu. A tá na seba nenechala dlho čakať.

Celý ten čas ho agenti Organizácie tajne sledovali, aby zisťovali, či sa preriekne. Dokonca mal jeden za úlohu vymámiť

z neho aspoň útržky informácií ako náznak porušenia mlčanlivosti. Nick sa s touto zahanbujúcou skúsenosťou nikomu nepriznal. A dobre urobil.

Až neskôr si uvedomil, že to bola súčasť jeho vstupného testu. Prešiel. A teraz sa môže kúpať v peniazoch za cenu bezvýhradnej poslušnosti a lojálnosti ku kapitánovi. Bratia by praskli od závesti, keby tušili, čo dokázal! Ale veď kto sa smeje naposledy... Určite príde chvíľa, keď pred všetkými bude môcť ukázať, kým sa stal. Pilotom Organizácie. Ba čo viac – najlepším pilotom! To budú pozerat'!

Čo mu to je však platné, keď teraz trčí na strome a hojdá sa vo vzduchu.

Hojdá sa... No jasné!

Začal sa nakláňať sem a tam, aby ešte viac rozkýval provizórnu hojdačku. Len niekoľko metrov od neho viselo z hrubého konára viacero lián. Spodným koncom sa dotýkali zeme. Aspoň sa to tak v slabom svetle javilo.

Ešte kúsok... Natáhoval sa, no nedočiahol ich. Možno keby padák zastavil o meter nižšie, dokázal by sa rozhojdať tak, aby ich zachytil.

Takto to nepôjde! Toľko bojových letov a prestreliak som prežil, a ak teraz nič nevymyslím, zomriem tu od hladu? Alebo ma zožerie nejaká šelma? Tak to nie!

Už videl titulky v novinách: „Najlepší bojový pilot zomrel pri páde zo stromu!“ To by bola hanba! No potom si uvedomil, že toho sa báť nemusí. Nikto totiž netuší, že je na opačnej strane zemegule, uprostred džungle nejakého strateného ostrova.

A jeho príbuzní už vôbec nie. Ako ich pozná, určite sa večer pri víne zabávajú historkami o tom, ako sa z ich čiernej ovce stal bezdomovec. Ale on im ukáže!

Premýšľal, ako sa posunúť nižšie, aby zväčšil polomer otáčania.

Vtom k nemu dolahlo zavýjanie.

*Čo to bolo? No opica asi ťažko. Vyzerá to tak, že ak ma za-
vetrí, na to vyhladovanie nebudem mať čas.*

Posvietil si baterkou dookola.

*Žeby som sa odrezal a naservíroval sa tomu zvieraťu rovno
pred ksicht? Nebude musieť ani lámať kosti.*

Predstavil si ďalší titulok: „Bojového pilota špionážnej organizácie zožrala v lese neznáma šelma!“

„Vidiš, Nick, načo ti boli všetky tie peniaze, keď sa teraz staneš pokrmom divej zveri alebo hnojivom pre mach? Mohol si mať ženu, deti a na verande popíjať pivo s vyloženými nohami. Ako ja!“ vybavil si brata, posmešne sa vystatujúceho, a mal pocit, že sa mu otvára nožík vo vrecku...

„To nie je vôbec zlý nápad,“ vybral dýku, ktorú našiel v priečinku sedadla. Možno mu nešlo memorovanie zbytočných informácií, no jeho mozog pracoval výborne úplne iným spôsobom.

Posvietil si na dlhú ostrú čepeľ, ktorá krásne odrážala studené svetlo.

Vytie sa ozvalo znovu, ale o kus bližšie. Nickovi prebehol mráz po chrbte. Nie že by mal strach. To kvílenie mu pripomenulo, ako na jednej misii, ešte počas služby v armáde, zostali niekoľko dní uväznení hlboko v horách. Vystopovala ich svorka vlkov. Jeho najlepší priateľ bol vtedy v nesprávny čas na nesprávnom mieste.

Nie, tak na toto nebudem čakať.

Pevne stisol nôž a priblížil sa s ním k napnutým lankám nad sebou. Keď ich chcel dočiahnuť, musel sa prehnúť dozadu, zdvihnúť ruky nad hlavu a rezať. Zaváhal. Čo to ide

urobiť? Sám presne nevedel. No niečo vnútri, možno inštinkt, mu viedlo ruky. Veď nejako to už len dopadne...

Lanká sa pripájali k sedadlu na dvoch miestach, aby sa zvýšila stabilita padáka počas letu. Jedna časť vychádzala nad Nickovým ľavým plecom a druhá nad pravým.

Dravec znovu zavyl a vzápätí Nick začul praskot konárov rovno pod sebou.

Tiger? Alebo puma? Skôr puma. Tá nemá problém vyšplhať sa sem za mnou. Už videl, ako preskočí z vedľajšieho stromu a zabodne sa mu do hrude pazúrmí ostrými ako britva. Potom stačí už len zahryznúť sa mu do tváre. Na to naozaj nechcel čakať.

Znovu si nasadil na hlavu prilbu. Pre istotu. Tmavý filter, slúžiaci proti ultrafialovému žiareniu, vytiahol hore a doprial tak očiam trochu viac svetla.

Začal rezať jedno lanko za druhým.

Tú radosť ti neurobím! Predstavil si divé zviera, ako jednoducho by prišlo k večeri.

Posledné lanko na ľavej strane povolilo a padák, zatažený len sprava, sa začal šmýkať po korune stromu, až kým sa znovu nezakliesnil o konáre. Stačilo to však na to, aby sa sedadlo posunulo nižšie o jeden a pol metra.

Nick pod sebou počul škrabanie pazúrov o kôru. Šelma sa snažila vyšplhať po neďalekom strome za ním. Podarilo sa mu dosiahnuť vzdialenosť, z ktorej mal šancu dočiahnuť na liany. Prudko sa začal nakláňať a v duchu nadával na pomaly sa rozbiehajúcu hojdačku. Popritom svietil baterkou pod seba, aby videl, kto si ho vybral ako večeru. Medzi konármi sa mihol dlhý tmavý tieň.

Puma, a aká veľká!

Silou vôle pomáhal sedadlu, nech naberie potrebnú rýchlosť. Konečne zachytil lianu. Zdrapol ju k sebe, aby sa hojdač-

ka zastavila a nevrátila sa v ústrety šplhajúcemu sa zvieraťu. No rastlina mu ostala visieť v ruke.

„Dopekla!“ zanadával a zhodil ju do tmy.

Veľkým oblúkom sa vracal späť. Puma už bola takmer na jeho úrovni. Ešte raz, dvakrát sa pohojdá a hostina sa začne. Srdce mu bilo v návale adrenalínu. Naklonil sa najviac, ako vládla, aby vyvážil spomalenie, spôsobené vytrhnutím liany. Počkal, kým sa kyvadlo preklopí na druhú stranu, a v pravej chvíli odopol bezpečnostný pás.

„Ó, ooo, aaa!“ zahulákal, letiac ako Tarzan, s rukami zúfalo čakajúcimi na dotyk so zvyšnými lianami.

Ani nevedel, ako sa to zbehlo. Zdrapil do náručia všetky visiace rastliny, ktoré sa postupne trhali a spomaľovali jeho voľný pád natolko, že si na zemi len poriadne doudieral kolená. Pristál na mäkkom poraste hustého machu a opadaného lístia. Ruky zodraté, uniforma plná lišajníka a prachu, rozpleštený na zemi, no šťastný, že sa nezabil. Režisér filmu o synovi gorily by ho za túto scénu určite vyrazil.

Otrasený sa prekoprcoľ. Čakal, že každú sekundu pocíti ostré pazúry medzi svojimi vnútornosťami. Nebyť tmy a sedadla vysoko v konároch, mal by pravdu. Puma, zameraná na pohybujúci sa objekt, vyskočila a zaútočila na vracajúcu sa prázdnu hojdačku. No prerátala sa. Čalúnenie nebolo také hlboké, aby sa doň stihla zadrapiť. Labami vytrhávala kusy mäkkého molitanu, snažiac sa ho zachytiť, ale zotrvačná sila jej mohutného tela ju ťahala v smere skoku ďalej. Pazúry povolili a ona padala z výšky dolu.

Nick nikdy nechápal, ako to mačky robia, že vždy dopadnú na nohy. Kiežby to dnes nebol tento prípad. Dúfal však zbytočne. Puma zoskočila takmer nehlučne len kúsok od miesta, z ktorého ju pozoroval. Vystrela sa a s pokojnou, hrozivou

ladnosťou vykročila k zdroju svetla, ktorým Nick osvetľoval miesto dopadu.

„No len pod', mačička,“ potichu zašepkal, hoci nervy mal na prasknutie.

Vypol baterku a prudko sa pregúľal za strom. Puma okamžite skočila na miesto, kde zhaslo svetlo. No Nick tam už nebol. Zmätene sa obzerala, keď jej zablikal spoza stromu do očí. Oslepená sa vrhla za ním. Nick sa uhol, bleskovo skočil za ňu a hodil sa jej na chrbát. Dýkou ju bodal do hlavy a krku, čo mu sily stačili. Šelma v bolestivom kŕči vyskočila a zhodila ho zo seba. Dopadol na skaly, ktoré mu vyrazili dych. Nôž mu vyletel z rúk. Snažiac sa nabráť kyslík, šmátral okolo seba, ale v hustom poraste, ktorý sa tlačil pomedzi kamene, ho nemohol nájsť.

Zviera sa mu stratilo z očí. To nie je dobré. Má zasvietiť a upozorniť na seba alebo sa nechá prekvapiť, z ktorej strany puma zaútočí?

Tá sa, krvácajúca, pomaly zakrádala ku koristi. Nemienila sa vzdať. Šuchotanie lístia a Nickov prudký dych jej neklamne prezrádzali, kam skočiť. Stúpila na suchú vetvičku, ktorá pod jej ťažkou labou zapraskala.

Nick zamrzol. V duchu rátal sekundy, ktoré ho delili od konfrontácie. Bez noža sa isto neubrání. Možno prišla jeho posledná minúta. Mal by sa zamyslieť nad svojím životom a prehodnotiť ho.

Nestihol však ani žmurknúť a mohutné laby ho zatlačili do zeme. Cítil, ako mu pazúry prenikajú cez hrubé vrstvy leteckej uniformy až pod kožu.

Prilba zapraskala pri náraze ostrých tesákov, ktoré sa zošmykli po jej oblom povrchu. Puma sa rozhodla vytrhnúť Nickovi výraz z tváre, no narazila na odpor pevného plexiskla. To

ju rozzúrilo. Prudko vrážala do helmy zubami aj pazúrmí a bolo len otázkou času, kedy sa jej podarí preniknúť pod povrch.

Nicka obľial studený pot. Keby zaútočila o pár centimetrov nižšie, už by mu krv striekala z vytrhnutej tepny všade naokolo. Čo môže robiť? Nadvihnúť ťažké zviera nepripadalo do úvahy, a hoci stále šmátral po stratenej dýke, nikde ju nemohol nájsť. Holými rukami by sa neubránil. V okamihu by mu ich šelma odhryzla.

Zrazu na dlani pocítil chlad. Nie, to nie je nôž. Hoci je to tiež pripnuté k opasku. Áno! Úplne zabudol na signálnu pištoľ, ktorú si zobral pre prípad, že by musel niekomu z Organizácie označiť svoju polohu. Nedá sa nič robiť, ak ju nepoužije, o pár sekúnd už nebude čo ukazovať.

Vytrhol pištoľ z puzdra a hlaveň prudko oprel pume o hrud'. Kým sa stihla spamätať, stlačil spúšť. Svetlica, hnaná plameňmi, sa jej zavrtala hlboko do mäsa. Šelme sa vydral z hrdla zvuk, až tuhla krv v žilách. Spaľovaná a oslepovaná horiacou zmesou odskočila dozadu, no plamene ju nasledovali. Bez predstavy o priestore sa šialene rozbehla do lesa. Nick videl len tieň, mihajúce sa všade naokolo, a počul zanikajúce zúfale zavýjanie. O pár sekúnd prudký záblesk roztrhol tmú naokolo spolu so srdcom, ktorého život pohasol rovnako ako okolité tieň.

Všetko stíchlo. Nick ležal s rozbitou prilbou a dotrhanou, spálenou uniformou medzi kameňmi. Snažil sa pochopiť, čo sa práve stalo. Všetko sa to zbehlo tak rýchlo...

„A potom že mačky majú sedem životov. Tak ti treba! Nemala si byť pažravá.“ Nick sa pozviechal zo zeme. Adrenalin mu ešte stále prúdil v žilách a srdce bilo opreteký.

Zvládol som to, zložil si zničenú helmu a došlo mu, že sa zachránil v poslednej chvíli.

Zasvietil a porozhliadol sa v okolí po stratenej dýke. Našiel ju o pár minút blízko miesta, kde ležal. Mohol šmátrať, koľko chcel, nedočiahol by ju.

„To bolo teda šťastie,“ povzdychol si, hrdý na seba. „Toto dokážte!“

Predstavil si oboch bratov, ako skormútene stoja s ním v lese a musia si priznať, že by z nich už bola mäsová kaša. Nick sa usmial. Predsa len má navrch. Príde čas, keď sa to ukáže!

Prezrel si ešte raz roztrhanú bundu. Cez škáry mu presakovala krv, no rany neboli hlboké. Keď príde na loď, dá si ich ošetriť. Teraz musí zistiť, ako sa odtiaľto dostane.

Džungľa naokolo pôsobila strašidelne. Tmavé siluety starých stromov, výzvanie dreva, šum lístia nad hlavou a vzdialené zavýjanie príbuzných mŕtvej šelmy. Nick sa obzeral.

Nemám na výber. Musím sa dostať niekam, kde ma uvidia. Ak teda predpokladám, že ma niekto príde hľadať. Vietor nemohol pádák zaniest' ďaleko od vodopádu. Hádám ho nájdem podľa zvuku.

Ukázalo sa však, že to nebude také jednoduché. Labyrint stromov, machom obrastených konárov a skál sa ťažko prelieval a po chvíli človeka zmiatol tak, že nevedel, odkiaľ a kam ide. Nick blúdil po džungli, až kým začul v diaľke zvuk pripomínajúci vodopád. Vybral sa tým smerom a tlmený hukot postupne silnel. Zrazu sa pred ním vo vzdialenosti asi tridsať metrov niečo rozsvietilo.

„Niekto tu je,“ zašepkal si popod fúzy a okamžite zhasol baterku.

Obďaleč sa pohybovalo modrasté svetlo. Oprel sa o strom a čakal. Svetlo malo očividne namierené k nemu.

Videli ma. Musím zmiznúť.

Ešte chvíľu premýšľal, pozerajúc sa na plynulý pohyb svetla. Z diaľky nebolo možné vidieť jeho zdroj.

Ide príliš hladko na to, aby kráčal po tomto teréne. Skôr sa mi zdá, že sa vznáša nad ním. Zvláštne.

Prebehol za strom a potom za ďalší, no jeho prenasledovateľ smer nezmenil. Došiel na to miesto, kde Nick vypol baterku, a svietil na všetky strany. Určite ho hľadal. Potom však zhasol a nastala úplná tma. Nick sa vyklonil a snažil sa zaostriť. Zrazu mu priamo do tváre zasvietila červená žiara a on si uvedomil, že nech je za ňou ktokoľvek, určite ho vidí. Inštinktívne sa vrhol späť za strom. V tom istom momente sa zablysko a kôra vedľa jeho hlavy zasyčala. Vo vzduchu bolo cítiť zhorené drevo.

Čože?! Laser? To snád' nemyslíš vážne?!

Nick vyskočil a rozbehol sa do temnoty. Tamten sa pustil za ním. Zozadu mu svietil pod nohy, takže mal aspoň minimálnu predstavu, kam beží. Musel kľučkovať pomedzi kmene, aby ho nezasiahli laserové lúče, ktoré mu takmer lízali chrbát. Po chvíli nepriateľ zaostal. Jeho žiara už nebola taká intenzívna. Asi ho stratil z dohľadu, pretože prestal strieľať.

Nick však nespomaloval. Husté kríky, konáre, skaly a iné prekážky naplno zamestnávali jeho myseľ a ani si neuvedomil, že vodopád už počuť oveľa zreteľnejšie. No nielen ten, ale aj tečúcu vodu, ktorá sa mu nečakane objavila pod nohami. Prudko zabrzdil a chytil sa najbližšieho balvana, aby nespadol zo zrázu, na dne ktorého tiekla rieka. Obzrel sa, neďaleko za ním sa opäť mihotalo svetlo.

„Vodopád počuť sprava,“ zašepkal a pustil sa popri rieke tým smerom. Onedlho ho však pohltila tma. Protivník sa stratil v poraste.

Zasvietim aspoň na chvíľu, nech sa tu nezrútim zo skaly.

Zablíkal baterkou, ale iba čo ho to ešte viac oslepilo. Musel zasvietiť normálne. Neprešiel ani pár krokov, keď zbadal ďal-

šie dve modrasté svetlá. Jedno sa približovalo spredu a druhé zo strany.

„Dočerta!“ zanaďával a zhasol baterku. Zdalo sa, že ešte nevedia, kde je. Prebiehal okolo stromov ticho ako šelma, snažil sa nedať o sebe vedieť. Až kým nestúpil na konár, ktorý pod jeho váhou praskol. Hneď pochopil, že je zle. Svetlá sa otočili priamo k nemu. Rozbehol sa za najbližší strom a dostal nápad.

Musím ich odlákať. Snáď to zaberie.

Zdvihol skalú spod nôh a hodil ju ďaleko pred seba. Tá v diaľke zarachotila medzi popadanými konármi. Svetlá zmenili smer.

„Výborne!“ Pohol sa za ďalší strom. Prenasledovatelia už boli na mieste, kde dopadol kameň, a skúmali zdroj zvuku. Keď nič nenašli, pokračovali v prehľadávaní terénu. Nick prebehol ďalej. Nevidel si ani na špičku nosa, všade bolo mnoho lístia a konárov. Nedalo sa ísť potichu. Nepriatelia zaznamenali pohyb a zas smerovali k nemu.

Zbieral kamene a konáre, ktoré mu prišli pod ruku, a hádzal ich okolo seba, aby mal aspoň pár sekúnd náskok. Takto sa dostal takmer až k jazeru, do ktorého spadla jeho stíhačka. Bolo zarezané v útese, na kraji ktorého práve stál. Voda vymyla mäkké horniny a skaly ostali chrániť jazero ako hradba. Vodopád padal z druhej strany útesu.

Keby nebola tma, mohol by som to skúsiť nejako zliezť, ale teraz by to bola samovražda.

„Aspoň sa zbaviť tých...“ zaváhal. „Kto to vlastne je? Alebo čo to je?“

Obzrel sa a videl, že svetlá trpezlivo prehľadávajú každý centimeter lesa.

„Skúsím ich trafiť,“ posmeľoval sa. „Nemám čo stratiť.“

Zodvihol dva kamene a skryl sa za strom. Jeden kameň hodil len kúsok od seba. Ten s hlučkom dopadol a svetlá zarea-

govali podľa očakávania. Keď sa priblížili dostatočne blízko, Nick sa vyklonil spoza stromu, namieril a celou silou sa zahnal druhým kameňom.

Ozval sa kovový zvuk a svetlo zhaslo.

„Áno!“ zadržiaval radosť medzi zubami.

Druhé svetlo sa zmenilo z modrého na červené. Zakrútilo sa okolo svojej osi a pohlo sa smerom k Nickovi, ktorý medzitým zmenil skryšiu. Hľadal kamene, ale nemohol nič nájsť. Zdvihol prvý konár, ktorý nahmatal, zovrel ho v rukách ako meč a čakal. Svetlo zhaslo a Nick sa znovu ocitol v čierňave lesa. Tentoraz sa už nevykláňal, vedel, čo by sa stalo. Skrčený, chrptom opretý o vlhký kmeň, čakal a počúval. O pár sekúnd začul jemné bzučanie niekoľko centimetrov od ľavého ucha. Neodvážil sa ani dýchať. Predpokladal, že tá vec sa riadi zvukom alebo priamym vizuálnym kontaktom. Vedel, že keby mala infrakameru, bol by už dávno mŕtvy. Odrazu sa zasvietilo a oslepený Nick sa prudko zahnal do prázdna. Konár narazil na kov, a pretože bol hnilý, zlomil sa. Svetlo zablikalo a odletelo ako loptička po náraze na bejzbalovú pátku. Nabúrало do stromu a pristálo na zemi. Nick nečakal, vyskočil spoza stromu, pribehol k nemu a ťažkou gumenou podrážkou ukončil jeho agóniu.

Poobzeral sa, či sa náhodou medzitým neobjavilo ďalšie, ale všade bolo tma a ticho. Zohol sa a zdvihol zo zeme kopy šrotu, ktorú práve vyrobil. Báľ sa ešte svietiť, a tak si sadol na zem, oprel sa o strom a snažil sa upretým pohľadom rozoznať obrysy tejto zvláštnej veci.

Nešlo mu do hlavy, ako ho mohla zahnať do úzkych kovová hračka. No potom si spomenul na drony, ktoré mu zničili stíhačku a takmer ho pripravili o život. Uvedomil si, že práve drží v ruke ich menšieho brata.